

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

De obedientia quid senserit. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

bat, vt arbitror, non erit inutile, quid de Obedientia ille senserit, hoc loco exponere.

DE OBEDIENTIA QUID
senserit.

CAPVT IV.

Perfectæ obedientiæ Ignatii haud multa sanè habemus exēpla: neque enim obtemperare alijs Societatis Præpositis poterat, qui Societatis ipsius autor, & quoad vixit, primus Præpositus Generalis fuit. Illa tamen aperitè ostendunt, quàm excellenter omnes obedientiæ expleisset numeros Ignatius, si aliorum subditus fuisset imperio. Paruit cōfessario suo semper in rebus grauissimis. Dedit operam, quantum salua conscientia potuit, vt munus Præpositi Generalis aut non susciperet: aut susceptum deponeret. Summo Pontifici obsequentissimum semper se prebuit, & in rebus arduis ac periculi plenissimis itidem se præbuisse. Admirabilem nobis de obedientiæ virtute atque præstantia doctrinam reliquit. Denique multis argumentis docuit, hanc præclarissimam virtutem maximè sibi cordi esse, & intimis.

timis eius sensib. insitam penitus, atq; infixam.

Optabat filios suos cum omnibus virtutibus excellere, tum maxime obedientia, in eamq; omnem operam studiumq; conferre. Hanc enim aiebat, preclarissimam esse virtutem ac nobilissimam, omni victima, sacrificioq; *1. Reg. 15.* prestantiorem: humilitatis filiam, nutricem charitatis, iustitie comitem, religiosarum omnium virtutum ducem ac magistram: inimicam propriae voluntatis; fraternae benevolentiae, & concordiae matrem; tranquillitatis portum, & securae mentis iuge conuiuium. Dicebatque ut nonnullae Religiones, aliae alijs rebus Societati praestant, sic optare se, ut haec Societas, obedientiae virtute, caeteris antecellere niteretur. Eius porro dignitatem atq; praestantiam sic explicabat: Quemadmodum in hominum vita, duae sunt hominibus propositae ad beatitudinem viae, altera peruulgata & communis, quae diuinis praecipis seruandis continetur; altera illorum tantum, qui Christi consilia toto pectore complectuntur, quae via Religionis est: sic in ipsa Religione duo sunt obedientiae genera, quorum alterum imperfectum est, alte-

rum

rum perfectum, & omnibus absoluti numeris, in quo vis obedientię elucet, hominis que Religiosi virtus maxime apparet. Imperfecta obedientia, male oculata est; perfecta, sapienter caeca: illa iudicium suum de imperatis rebus sibi seruat; hæc iudicium proprium non habet: illa in alteram propendet partem, hæc in neutram potius mouetur: illa mandatis paret, iudicio repugnante; hæc iudicium iudicio, voluntatem superiorum suorum subijcit voluntati.

Quocirca docebat Ignatius, eam obedientiam imperfectam esse, quæ præter executionem non habet voluntatis & iudicij consensum. Non obedientia quæ in executione solum posita est, obedientiæ non meretur nomen: quæ verò ad actionem voluntatem adiungit, efficitque, ut ille qui obedit, id ipsum velit quod qui iubet, nondum perfecta est, si eò non progrediatur ut id ipsum non solum velit, sed etiam sentiat, quod superior sentit, & quod iubetur, bene iuberi existimet. sic, ut præter executionem, sit eiusdem voluntatis & sententiæ, inter eum qui iubet, & qui obedit, consensio. Hæc obedientia rectissima est, & omnibus expleta numeris,

meris, maximeque excellens, qua ve-
luti captiuamus intellectum in obse-
quium obedientiae, & id rectum credi-
mus, quodcunque sit à superioribus
nostris praescriptum: neque rationes
praescripti exquirimus, aut sequimur,
sed obedientiam auidè arripimus, nul-
la alia de causa, nisi quia obedientia
est. Tunc mortui nobis sumus, vt Deo
viamus: neque in vllam partem im-
petu animi, atq; inclinatione ferimur,
sed indifferentes sumus, & vt mare,
nullo vento mouente, tranquillissi-
mi. Nam illi alij, quorum vel voluntas
obmurmurat, vel ratio obstrepat, obe-
dientiaeque contradicit, nondum sunt
illud consecuti, quod Dominus in Eu-
angelio ait, Nisi granum frumenti ca-
dens in terram, mortuum fuerit, ipsum
solum manet: si autem mortuum fue-
rit, multum fructum adfert. Isti enim
adhuc moriuntur, nec dum planè mor-
tui sunt: & quia caeci non sunt, pecca-
tum interdum habent: & videntes caeci
sunt. Affirmabatque Ignatius, eos
qui voluntate tantum obediunt, ratio-
ne repugnante, vnum tantum modo
in religione pedem habere: atque in
magna plerumque incommoda inci-
dere, & grauissimis perturbatae con-
scientiae

*Galat. 2.**Ioan. 12.**Ioan. 9.*

scientiæ molestijs implicari, multum-
 que ab eo spiritu degenerare, quem in
 ipso Religionis ingressu primùm ha-
 buissent, qui nisi studiosè teneatur,
 labitur sensum, & effluit. Quapropter
 omni contentione elaborandum esse
 dicebat, vt id quod sequimur, assequa-
 mur: & perfectionis viam ingressi, per-
 ueniamus ad id, quod in Religione
 perfectissimum est. Id adipisci haud
 fore difficilè, ijs rationibus: Prima, si
 nos Deo totos penitusque commise-
 rimus, & diuinæ illius prouidentiae, v-
 niuersum orbem terrarum gubernan-
 ti, habuerimus fidem: qua vniciq; dat
 gratiam secundum mensuram dona-
 tionis Christi: & superiori, vt regat in-
 feriori, vt obediat, facultatem tribuit.
 Altera, si vocationis nostræ ductum
 sequemur, ac spiritum; & non quis sit,
 sed cuius personam gerat, quicumque
 tandem sit qui nos regit, perspexeri-
 mus. Tertia, si fallacibus argumen-
 tis, quæ contra obedientiam obijci-
 untur, prudenter exclusis, ea exquire-
 mus diligenter quæ sunt verissima, &
 pro superioris faciunt volūtate. Quar-
 ta si eorum exempla, qui in simplici
 perfectaque obedientia, præter ceteros
 excelluerunt, ante oculos semper ha-
 bueri.

Ephef. 4.

buerimus: maximeque illius, qui propter nos Patri factus est obediens vsq; *Phil. 2*
 ad mortem, mortem autem crucis. Si deniq; oratione instructi, humilitate ornati fuerimus: neq; opinionibus inflati, neq; amoris proprii, neque existimationis (quæ veræ obedientiæ pestes sunt) cupidi, sed demisse de nobis sentiente, nostrique iudicij atq; ingenij agnoscentes infirmitatem, non plus sapiamus, quàm oportet, sed sapiamus ad sobrietatem. Hæc sunt Ignatij præcipua quædam de virtute obedientiæ præcepta, quibus erudiebat suos, & ad omnem præclarissimæ virtutis excellentiam splendoremq; conformabat. Sed quoniam vno anno antequam moreretur, hac ipsa de re quid sentiret, expressit, illud minimè prætermittendum videtur: Nam admirabili, illa de obedientia, atque diuina epistola non contentus, quam ad fratres nostros Lusitanos scripsit, scribæ qui exciperet, ad se accersito, Scribe, inquit, quid ego de obedientia sentiã, vt hoc ipsum testatum Societati relinquam: vnde cumque breuissimis capitibus rem vniuersam complexus est, quæ ego de Hispanico sermone in Latinum ad verbum penè cõuersa, hic attexam: vt

res utilissima, maximeque Religiosis hominibus necessaria, ex ore tanti viri planius intelligatur. Sic igitur habent:

1. In ingressu Religionis, vel post ingressū, resignatus (hoc est, propria exutus, atque ab aliena pendens voluntate) omninò esse debeo in conspectu Dei, ac Domini nostri, eiusque qui loco Dei mihi præest.

2. Optare debeo, ut ille me gubernet, ac regat, qui abnegationi mei proprii iudicij, & intellectus inuigilet.

3. In quibus rebus peccatum non est, in ijs omnibus voluntatem illius sequi, non meam debeo.

4. Tres sunt obediētię gradus: primus est, cum fit obediētia, propterea quòd aliquid in virtute sanctę obediētię præcipitur: & hic quidem bonus est. Alter, cum fit quòd simpliciter mandatur: & melior est. Tertius est, cum obediētiā præuenimus; & id facimus, ad quòd superiorem propensum cernimus: tamen si nihil ille præcipiat: & hic quidem cæteris longè perfectior est.

5. Non debeo cogitare, qui me gubernat, summusne, an medius, an infirmus sit, sed deuotionem meam omnem in obediē-

obedientia collocare, & illud magni pendere, quòd loco Dei Domini nostri præsidet. Nam personarum si distinguas gradus, perit obedientiæ vis.

6. Si quãdo tempus inciderit, quo mihi videatur à Superiore meo quid præcipi, quod contra conscientiam meã sit, Superiori verò aliud videatur, illi potius quam mihi credam, si quidem aperta ratio nõ repugnat. Quod si hoc in animum inducere non possum, at certè meũ iudiciũ, sensumq; relinquã, & ad vnius, aut duorum, triumve iudicium rem totam reijciam, vt quod ab illis iudicatum sit, id sequar. Hoc si recusò, longissimè à perfectione absum, & ab ijs virtutum officijs, quæ veri Religiosi sunt maximè propria.

7. Denique meus esse non debeo, sed eius, qui me creauit, qui que illius locũ tenet, vt me duci tractarique instar mollissimæ certæ sinam, quæ sequitur fingentis manum. Vt in scribendis, accipiendisve literis, & contrà, in colloquio cum fratribus, aut silentio, id mihi salutare credam, quod iussus fuero; deuotionemq; meam in eo quod præcipitur, totam constituam.

8. Ita

8. Ita me instituā, quasi corpus mortuum, quod neque voluntatem neque sensum habet. Secundò, non aliter quā paruulam quandam statuam, quam quoquouersum velis, haud repugnantem vertas. Tertiò, talem me fingam ac praestabo, qualis baculus in manu senis est, vt me ad arbitrium suum vtatur, ibique ponat, vbi eum adiuuare maximè possim: sic ego paratus ad omnia sim, ad quæ mea opera Religio vti velit, nihilq; recusem, quod sit imperatum.

9. Neque petere, neque rogare, multò minus flagitare debeo à Superiore, vt me aliquò potissimùm mittat, vt in hoc potius, quàm in illo munere exerceat: sed cogitationes meas siue desideria simpliciter exponere, atque ad illius pedes abijcere: vt ille constituat, atque imperet; ego, quod ab illo constitutum fuerit, atque imperatum, id optimum putem.

10. In rebus tamen leuibus, ac bonis, facultas peti potest, vt ad Stationes Urbis obeundas, ad spirituales gratias petendas, & his similia: dum eo tamen animo sis, vt quod cōcessum negaturum ve sit, id optimum credas.

11. In

11. In his præterea, quæ ad paupertatem spectant, nihil meum ducam: sed ita me comparem, ut quarum rerum usum habeo, earum me vestitu cultuque ornatum, quasi statuam existimem, quæ ornatum detrahenti, nihil omnino aut resistit, aut repugnat. Hæc ille.

Neque verò nostrorum tantum obedientiam, ad hoc exemplum exigebat, verum etiam aliarum Religionum homines, si qui fortè de obedientia superioribus præstanda, consilium ab Ignatio peterent. Ipse verò expletque huius cumulataque obedientiæ magister, mordicus illam retinebat. Nam quo tempore, Societate nondum constituta, spes omnis Hierosolymana nauigandi, nostris Patribus erepta est, P. Iacobus Laines, Ignatio dixit, habere in votis se in Indiam, ad salutem syluestrium illorum hominum, atque efferatorum, proficisci. Cui Ignatius, Ast ego, inquit, nequaquam. Causam rogatus, Nimirum, quia cum obedientiæ voto sumus obstricti, summoque Pontifici integros nos ad eius voluntatem obtulerimus, ut quo cunque terrarum velit, suo nos arbitrio mittat, indifferentes esse debemus, ac
medij, &

medij, & in neutram potius partem pendere. Immò verò, si me hoc tuum desiderium teneret, in contrariam partem flectere conarer animum: vt in ea æquabilitate tandem statuque confisterem, qui ad obtinendam perfectam obedientiam est necessarius.

Cum verò Præpositus esset Generalis, aliquoties dixit: Si summus Pontifex imperaret, vt ostio Tyberino scapham, vel nauigium quodcunque primum inuenisset, clauo, malo, velis, remis, cæterisque armamentis spoliatum conscenderet, & ita absque villo comœatu mare traiceret, sed id non solum æquo sed etiam libenti animo facturum. Cum autem quidam summus vir, hunc illius animum admirans, Ignatio diceret, quæ isthæc esset prudentia? Respondit Ignatius, Prudentia, Domine, non tam est parentis, quàm imperantis.

DE MORTIFICATIS
affectibus.

CAPVT V.

Appetitus omnes sic Ignatius
Dei gratia, studio laboreque perue-